Ч. 211. Четвер 20 вересня (3 жовтня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (кріи неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Чеські виборчі відозви. — Уряд для будови водних доріг — Програма нового президента Сполучених Держав).

Два найбільші чеські сторонництва Молочехи і Старочехи видали з нагоди виборів відозви. Виборча відозва Старочехів накликує до спільної солідарности всіх чеських сторонництв, понеже становиско ворогів ческого народа против него стало далеко нагальнійшим. Відозва кладе натиск на спільне обставанє при державнім праві і накликує до культурного розвитку ческого народа, до зміни соймової ординациї виборчої і санациї краєвих фінансів за помочию процентового уділу краю у всіх державних доходах з вимкою мит. — Виборча відозва Молодочехів каже, що ческий нарід мусить довести сими виборами, що остає вірним в жаданю єдности і неподільности ческого королівства та не допустить, щоби краї чеcкої корони чи політично, чи економічно мали звязати ся з Німеччиною, а кожде змаганє в сім напрямі готов поборювати як зраду краю. Противно, ческий нарід мусить заманіфестувати, що краї чеcкої корони мають право до самостійного істнованя в звязи з габсбурскою монархією і що ніколи не залишить борби за таке правно-державне становиско, відповідаюче правам краю і інтересам держави, а яке може становити запору против великонімецкого заливу. Так само мусить доказати ческий нарід, що жаданє, щоби ческий язик в публичнім державнім житю користав з рівноправности, має повне оправданє. Відозва усправедливляє компроміс з иншими чеськими сторонництвами і висказує жаль, що межи сільске населенє понесено розгар руху, який єго відводить від народної єдности. Вказуючи на послідну сесию державної ради, підносить відозва сильну волю в ділaпю на користь економічних інтересів, не спускаючи з ока великих цілий чеcкої політики. Вкінци звертає увагу відозва на постулят розширеня краєвої автономії, вольнодумні погляди сторонництва і віроісповідну толеранцию та кінчить, що ческа квестия не є вже домашною справою держави: „Всї, що розуміють небезпечність панґерманізму, бачать в побіді чеcкої справи найпевнійшу ґаранцию удержаня держави і міжнародної рівноваги в Европі".

На суботнїшній раді кабінетовій ухвалено орґанізацию уряду для будови доріг водних, котрий випаде зовсім аналоґічно давнійшим ґенеральним дирекциям зелїзниць. Після того отже проєкту утворить ся у Відни центральна дирекция і дві окремі дирекциї краєві: одна з осідком у Львові а друга в Празі. — Начальником центральної дирекциї у Відни буде висший урядник в IV ранзі, а управителї дирекций краєвих будуть мати ранґу VI. Яко кандидатів на центрального директора називають: радника двору Гілїнґера з міністерства торговлї, радника будівництва проф. Ельванна і інжинєра цивільного Гунеша. Найімовірнїйше буде іменований перший з тих кандидатів, котрий дуже заслужив ся яко автор каналових проєктів, предложених радї державній. — Звістно, що при тім урядї буде ще окрема прибічна рада, котрої президентом має стати молодоческий посол Кафтан а віцепрезидентом бувший посол др. Рус.

Політичні кружки занята тепер питанєм, яке становище займе новий президент Сполучених Держав північної Америки супротив других американьских держав і цілого цивілізованого сьвіта. А під тим взглядом найбільше інтересована Німеччина, що визвала всїх на бій звістним проєктом мирової тарифи. Тому Німцї не дуже симпатично споглядають на нового президента і побоюють ся, що готов дуже пакостити Німцям. — В надзвичайній радї міністрів, що відбула ся оногди в Буфало, президент розвинув свою програму і виразно зазначив потребу перекопаня каналу між Атлантицким а тихим океаном. По єго гадцї, американьский промисл мусить собі здобути як найширші заграничні ринки, і з всїми европейскими державами рівномірно трактувати справу торговельно-митових договорів. Він хотів би уникнути всяких воєн митових, увести безпосереднє получепє торговельне між побережем північної Унії а полудневою Америкою і через вибудованє каблів межи Америкою а Філїпінами і Гавайскими островами. — Уже з тих уривочних вістий о проґрамі Русевельта видно, що інтереси Америки а Німеччини дуже розходять ся, і в своїм часї готово прийти до поважних ріжниць між представителями обох суперечних собі напрямів, тому то німецкі політики не без рациї занепокоєні.

ЕРАЗМОВІ КИШЕНІ.

(З німецкого — Оттона Ернста.)

Еразм, то, бачите, мій син. А мушу наперед сказати, що він здоров і збудований нормально. Але коли він убраний, то єго ноги в горі, від часу до часу, роблять ся страшно грубі, нїби напухають з боків. Коли так вже досить згрубнуть, то моя жінка приходить тогди звичайно дуже урадована, та каже: Чуєш, треба вже раз хлопцеви повибирати з кишень, бо в них вже призбирав ся цілий музей.

Можу припускати, що мої читателї знають загально, як то виглядають кишенї в штанах у осьмилїтного хлопця. По правдї сказавши, нема такого предмету, котрий би не змістив ся в такій кишени, та й ледви чи єсть такий предмет, котрий би не сподобав ся такому мовчаливому малому сьвітоглядцеви. А треба ще й то знати, що панич Еразм, то санґвінік чистої крови, в уяві котрого кусень зломаного цьвяха має велике значінє.

Але що ми при таких розслїдах не могли зрозуміти значіня не одного предмету, то сим разом взяли ми до помочи таки самого властителя штанів. Моя жінка поклала собі ту одежину на колїна, а хлопець тимчасом дістав инші штани.

Перше, що моя жінка витягнула з кишенї, то був кусень якогось шнурка. Можу також припускати яко річ загально звістну, що всї хлопцї люблять шнурки особливо, і що всї предмети, які знаходять ся в кишени, бувають більше або менше замотані тим шнурком. По тім шнурку, як по нитці до клубка, доходимо до якоїсь добре вже заржавілої круглої бляшки, на котрій виписане слово: „патент". То вже зараз дуже цінна річ. Я собі добре запамятав, що то значить.

— А ти знаєш, що то значить „патент"? — спитав я.

— Коли хтось красно убирає ся?

За тим шнурком ідемо дальше, і витягаємо якусь книжочку. То записник, котрий має також велику вартість для хлопця в такім віцї. Розуміє ся, що в нім записує ся передовсїм то, що день і ніч не сходить з гадки, як приміром, що 9. жовтня будуть у якогось ровесника зривати яблока, і що тогди треба до него прийти, або що 24. грудня буде сьвятий вечер. В нім записано також, що дістало ся 10 сотиків, і що то єсть початок до призбираня капіталу; але того вже не записує ся, що ті гроші пішли на ласоцї. А папір і оліведь в тій книжочцї то такі, що годї їм назначити якусь цїну. Але хлопець дивить ся на ню такими очима, як би то був найбільший єго скарб.

— Звідки ти то маєш?

— То менї дарував Івась Чиж.

— А то защо?

— А — за то, що я з ним бавив ся.

— Длячогож він лиш з тобою бавив ся?

— А — длятого, бо другі не хотїли з ним бавити ся.

— Чомуж не хотїли?

— Бо він став перший в клясї.

— Ага; — а щож має отсе значити? — Я, бачите, отворив записник і причитав там якісь загадочні слова: „Кес кесе кесе ля".

— То по французски — пояснив він менї з гордостию ученого.

— По французски? — — — Аааааах — тепер вже менї стало ясно! То він мав нинї першу лекцию французского язика! Учитель говорив, але не написав того, а Еразм собі записав: Que est ce que c'est que la? — —

За помочию того шнурка добули ми кусень покришочки з завіскою від склянки до пива, а на нїй була напліплена шевска смола.

— Ти свинко! — крикнула моя жінка, і стала кривити носом, оглядаючи свої пальцї, замащені смолою. А хлопець видивив ся на ню так невинно здивований, мов би хотів спитати: Або що? Щож такого стало ся? Бо він, бачите, жиє ще і дихає найчистїйшим, первістним пантеїзмом; із всего, що на земли, промавляє до него незвістний ще єму сотворитель, а найчистїйшу кіточку тулить він до свого щасливого серця і до біленької сорочки так само, як і того брися, що викачав ся в болотї. Він стоїть все ще на тім наївно-ґеніяль-

Новинки.

Львів дня 2 го жовтня 1901.

— **Відзначеня.** Wiener Ztg. оголошує: Є. В. Цїсар надав професорови унїверситету в Кракові дрови Мих. Бобжиньскому титул тайного радника.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував старшого інспектора скарбової сторожі I. кл. Йосифа Добію і скарбових радників Вільгельма Купена, Йосифа Косяка, Івана Турку, дра Михайла Кочеркевича, Альойзия Райхена, Альойзия Зонневенда і дра Івана Скварчиньского старшими скарбовими радниками в окрузї галицкої дирекциї скарбу.

— **Відручне письмо Монарха до ґен. Ґальґочого.** Дневник войскових розпоряджень для кравєвої оборони оголошує отсе відручне письмо Є. В. Цїсаря: „Любий ґенерале фельдцайґмайстре! З нагоди торжества 50-лїтного ювилею служби складаю Вам щирі желаня. Ясний спосіб думаня, сьвідома цїли дїяльність, вояцка відвага, вірне передане ся і строге розуміне обовязків, злучене з безкористною печаливостию про своїх підчинених, отсе прикмети, які в війнї і підчас миру цїхують Ваше войскове поведенє, оправдують вповнї привязане Ваших підчинених та оправдують їх довіре до вашого проводу, також і в поважній хвили. Висказуючи Вам Моє вдоволенє, памятаю про тілько разів зроблені Менї Вами услуги і горячо желаю, щоби я ще довго міг числити на вашу досьвідчену войскову дїяльність. Відень, дня 29 вересня 1901. *Франц Йосиф* в. р."

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Лев Пінїньский повернув вчера з Грималова до Львова.

— **Впреосьв. митрополит Шептицкий** приїхав в недїлю вечером до Львова на елекцию питомцїв духовної семинариї, а в понедїлок о 5-ій годинї пополудни відвідав купленну віллю на Вульцї „Альзнерівку" і по 6-ій годинї відїхав на дальшу канонїчну візитацию скалатского деканата. Впреосьвященїй о. Шептицкий поверне до Львова аж дня 2-го падолиста і по триднєвім побутї у Львові виїде до Відня на з'їзд епископів, а опісля поїде до Риму.

— **Важне для катихитів.** Вже вийшов з друку „Практичний провідник" о. Е. Гузара, як має ся учити релїґії в I. клясї взглядно на 1 і 2 степени науки в народних школах. Всї, що учать релїґії, повинні купити собі тую книжку, котра продає ся по 1 коронї в книгарнї Шевченка і Ставропигийскій а з пересилкою о 10 сотиків дорожше.

— **З Калуша** доносять, що там дня 24-го вересня відбуло ся посьвяценє нового будинку судового. По торжестві посьвященя парохами обох обрядів, відбув ся в касинї обід, на котрім був прибувший на торжество президент станиславівского окружного суду п. Саганек, і всї начальники урядів калуских, принимані судовим персоналем.

— **Наука руского язика і письменьства для дївчат,** що ходять до не-руских шкіл, відбуває ся що суботи від 3-ої години пополудни в домі при Стрілецкій площі ч. 6 в партерi в школї видїловій ім. Т. Шевченка. Видїл „Руского товариства педаґоґічного" звертає ся з уклінною просьбою до патріотичних родителїв і опікунів, щоби заохотили свої дїти ходити на сю науку, котрої хосенність повинна бути ясною кождому тямущому Русинови. Ся наука відбуває ся в трех курсах. На найвисшім курсї учить Вп. професор рускої ґімназиї др. Іван Копач.

— **Движима азбука,** — се прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня. Видав п. Григорий Блїй, емеритований управитель 6-кл. народ. школи у Львові. Комплет обнимає 76 букв, писаних на картонї, враз із пуделком до перехованя і відповідною інструкциєю та з приладом до уставленя букв. Цїна **8** корон; для учителїв народних і книгарень 20% рабату. Замовляти можна в канцеляриї Товариства „Просьвіта" і в книгарни Ставропигійскій (улиця Руска, ч. 3) у Львові. „Движима азбука" повинна безусловно находитись в кождій народній школї.

— **З ґімнаст. товариства „Сокіл" у Львові** пишуть нам: Ферії в „Соколї" скінчили ся. Вправи членів розпочинають ся дня 1-го жовтня в днях як давнїйше, т. є. ві вторник, четвер і суботу від 7—8 год. вечером. Наука боробництва відбуває ся в тих самих днях, що вправи, від год. $^1/_2$7—7. О год. 8-ій відбувають ся вправи довільні. Вправи учеників розпочали ся вже дня 15-го вересня, записувати ся ще можна до дня 15-го жовтня. Вписи так членів як і учеників відбувають ся щоденно від години 7—8 вечером в „Соколї" ул. Підвале ч. 7.

— **Два пияки,** Швачек і Пельц наробили кілька днів тому назад великого переполоху в цїлім Бориславі. Узброївши ся в довгі ножі пустились вечером улицями міста і кололи кождого, хто лиш їм станув в дорозї. Один з тих пяків перевернув робітника Буртиньского, а другий покалїчив его тяжко в черево. В той сам спосіб покалїчили они ще двох копальників воску земного; одного з них що називав ся Гайм, зранили таки смертельно, а другого лиш покалїчили в ногу. Оба пяки шалїли в містї мов божевільні і аж на другий день удалось їх арештувати.

— **За мало ангелїв в небі,** або дїло божевільної. В громадї Рекаш на Угорщинї жиє не сповна розуму жінка, вдовиця по якімсь Чікі. Єї уважали доси за нешкідливу, котра нікому нїчого злого не зробить. Тимчасом божевільна допустила ся страшного злочину. Она звичайно сидїла на податі в якійсь пустій хатї поза селом. Отже кілька днїв тому назад знайдено случайно на тім податі два трупи дїтий, вже значно розгнилі, вкриті густо вінцями і цьвітами. Було то двоє дїтий із села, котрі більше як тиждень тому десь були пропали і родичі їх надармо їх шукали. Божевільна признала ся, що задушила дїти і додала, що зробила то для того, бо в небі вже за мало ангелїв!

— **Пращанє др. Бобжиньского,** уступаючого віцепрезидента ради шкільної краєвої, відбуло ся передвчера в будинку Намістництва. На се торжество явили ся члени ради шкільної краєвої, інспектори окружні і директори ґімназий. Іменем ради шкільної краєвої попращав др. Бобжиньского член ради о. др. Ленкевич, канонік римо-кат. капітули у Львові. По промові др. Ленкевича відчитано адресу, яку ухвалила рада шкільна краєва. Відтак промавляв по руски пос. Барвіньский, підносячи заслуги д. Бобжиньского на поли розвитку руских шкіл народних, ґімназий і семинарий і висказав уступаючому президентови подяку і вдячність за его працю. На ті промови відповів др. Бобжиньский сердечними словами, а звертаючи ся до посла Барвіньского, заявив, що члени ради шкільної краєвої не дїлили ся нїколи на Поляків і Русинів, а мали лиш добро обох народів на оцї, і спільно та згідно працювали в тім напрямі. Промавляло ще кількох бесідників, між иншими, іменем директорів учительских семинарий, п. Михаловский, і іменем товариства учителїв шкіл висших, др. Вольф. Інспектори окружні вручили дрови Бобжиньскому адресу.

нім становищи рівноправности всїх хемічних сполук, а райску невинність, котра ще не знає, що чисте а що брудне, не прогнала ще наша естетична вузкоглядність.

— Щож ти зробиш з тим куснником покришочки від склянки?

— О — як ще знайду покришочку, то зроблю собі покришочку до мого горнятка, з котрого пю молоко.

— От то раз гадка! Знаменита! Але скажиж менї, як ти знайдеш покришочку, чи потрафиш ти то зробити?

— Чому нї? Таже то дуже легко!

— То правда. Таже й я, коли ще був малим хлопцем, придивив ся роботі всїх ремісників. То все так було легко. Мене кортїло бути столярем, шлюсарем, ковалем, шевцем, мулярем, капелюшником, малярем та Бог не знає чим. Коли моя уява, щось собі придумала, то оно було таки зараз готове і я тим бавив ся. Я гиблював без гибля, клеїв без клею, малював без пензля, лютував без огню, підковував найдикші конї, а все лиш в гадцї. А твори нашої уяви забавляють нас далеко милїйше, як дїйстні річи. Та й славою і могучостию та грішми бавить ся чоловік в своїй уяві далеко красше як в дїйстности.

— Отже бав ся хлопче своєю покришочкою.

Коли ми відтак видобули з кишенї ще й гармонїйку до граня устами, маленький термометер і оловяного вояка від кавалєриї, побачили ми, що на піцї улана висїла німецка монета вартости пять феників.

Я став вздогадувати ся чогось страшного і всї нерви в менї аж задрожали.

— А тобі до чого тота монета? — спитав я.

— Я збираю такі монети — відповів він зовсім невинно.

— Сину мій — сказав я і поклав єму по батьківски руки на плече — не хочу казати, щоби ті, що збирають марки листові і білети трамваєві, не мали при тім нїякої гадки. Чоловік не повинен бути гордим: що ми знаємо о тім як жиє н. пр. морска свинка або зелена жабка! Але того би не стерпів, щоби наслїдник моєї крови був збирачем марок. Коли хочеш збирати красні річи — то добре! Коли хочеш збирати наукові річи: зьвірята, ростини — також добре! Але збиранє марок то противить ся всякій культурі, а тогди у мене на то видїдичене. (Хлопчиско почервонїв ся).

Тимчасом моя жінка взяла ся до вибираня з другої кишенї, повитягала всїлякі скальки, ґузики від штанів та й зімняту цинову шапочку від фляшки з вина.

— А щож ти з тим зробиш?

— Я то продам!

— Продаш?

— Віллї Штайнман казав менї, що коли таких назбирати цїлий фунт, то можна продати, а я гроші собі сховаю, а відтак буду старати ся, щоби ще більше собі призбирати, аж стану богачем.

— Ага — туди стежка в горох! Він очевидно наслухав ся тих „загально пожиточних" історий, в котрих заєдно розповідає ся, як то хтось, коли ще був шестилїтним хлопцем, збирав шпильки, ховав кождий гусячий пух, щоби опісля зробити собі подушку, і наконець став страшно великим, дуже богатим і славним купцем. Я не міг нїколи позбути ся того переконаня, що тоті історії видумали спекулянти, директори банків, виконателї завіщаня, поети, що пишуть дурницї, щоби тим способом збити других людий з дороги. Сину мій — коли ти син твоїх родичів, то викинеш із себе ту „чужу каплю в своїй крови", тим я не журю ся. Наша родина не з тих, що збирають шпильки.

— Ну, а коли вже станеш богачем, то що тогди?

— Тогди куплю собі корови і воли та й книжку до науки ґеоґрафії.

Так. Та й у мене був завсїгди такий конець. Я хотїв завсїгди щось собі будувати, скороб став богатим. Ще нинї виджу ті широкі марморові сходи такі білі, що аж сьвітять ся, а я стою на них на самій горі як би якийсь великий пан, щоби за хвильку зійти по них в долину. Або лежу собі на постели і дивлю ся крізь високе вікно на білі хмари, як они сунуть ся так поволи, поволеньки по синїм небі. Або знов менї здавало ся, що сиджу на кони на зводженім мості сперши ся рукою на ногу і споглядаю на долини і гори, на лїси і ріки. Майже хочесь менї вірити в якесь відродженє на сім сьвітї, що ми появляємо ся на сім сьвітї більше як раз. Може то й від того тоті якісь тихі далекі загадочні згадки, котрих не уміємо собі пояснити. А я бою ся, бою ся: може й мене був колись — може в 13 столїтю якийсь панич, що мало що робив. Від того часу мене все щось нїби тягне до того, щоби дивити ся як сунуть ся хмари, та їздити верхом по шумячих долинах і так шукати розривки.

Коли тоті згадки мов би летом ластівки пересувають ся перед моїми очима, моя жінка нараз наробила страшного крику і схопилась з крісла. Мусїла, видко, знайти щось страшного, бо она з натури дуже відважна. Вирвала би свою дитину таки львови з зубів. Так і дїйстно було. Вхопила пальцями звичайного жука і кинула від себе а він зачав тепер лазити поволи по підлозї.

— О, мій хрущ! — закричав Еразм.

Комаха видобула ся з коробки від сїрни-

— **Підвисшене платні емеритам.** З Відня доносять, що в перших днях по отвореню ради державної наміряє правительство предложити внесок на зрівнане пенсийних поборів вислужених перед 1898 роком урядників з поборами пізнійше спенсионованих урядників, котрих побори значно висші. Внесок має домагати ся підвисшения дотеперішних поборів пенсийних о 10%, а се має ся відносити також до вдів, що одержали емеритури перед 1898 роком.

— **Іспит зрілости в станиславівскій гімназиї** в осіннім речинци зложили: Айзик Бахер, Сам. Гольдшляг, Стан. Грещук, Фр. Серафіньский і Еман. Зільбербах.

— **Великий огонь** вибух дня 25 вересня с. р. в Зашкові, повіта львівского, і знищив 22 селяньскі загороди, разом зі всяким добутком. Загальна шкода виносить 46.500 К. Сімнайцять господарів було обезпечених. Причиною огню було неосторожне обходжене ся з огнем. З людий ніхто не згинув. Вихор і брак знарядів ратункових утрудняли зльокалізоване огню.

— **Огні.** В Доброгостові дрогобицкого повіта згоріло 18 селяньских загород, з чого лише чотири були обезпечені. — В Коростенку під Перемишлянами згоріло 15 селяньских загород. — В Любіни під Городком згоріло пять стирт пшениці вартости 30.000 кор.

— **Незвичайно зухвалої крадежи** допустив ся в Монахові й доси не висліджений злодій на одній із тамошних філій почтових. Коли при віконци в стіпці, що відділює публику від урядників, дотичний урядник видавав переказп почтові, якийсь молодий мужчина підсунув ся близько віконця і сягнув рукою до касп що стояла з боку віконця але досить близько коло него і вхопив банкноти, кілько їх лиш міг засягнути і в миг ока вибіг на улицю, сів чим скорже на вельоципед і заким ще урядник і люди, що стояли при віконци могли опаматати ся та кинути ся за злодієм, він вже щез був без сліду. Він вкрав 1500 марок і забрав ся до роботи очевидно після добре обду маного і з гори уложеного пляну. Чи мав і спільників, не знати. Доси не можна его було вислідити, хоч поліция має докладний опис его особи.

Телеґрами.

Відень 2 жовтня. Рада державна склика на на день 17 жовтня. Цісарске письмо скликуюче раду оголосила вчерашна Wiener Ztg.

Константинополь 2 жовтня. В місті Самсун над Чорним морем лучило ся 6 случаїв джуми. На покладі корабля Льльойда „Мария Тереса“, що прибув дня 26 вересня до Александриї занедужали 3 особи на джуму.

Льондон 2 жовтня. Кічепер телеґрафує з Преториї о значній поражці, яку потерпів Бота в борбі під кріпостию Італя в краю Зулюсів. Борба тревала 19 годин. Бури стратили 305 людий.

Льондон 2 жовтня. Бюро Райтера доносить з Мельмот дня 29 вересня: Бурп забрали Анґлійцям поїзд з средствами поживи і сейчас его спалили. З собою забрали богато худоби.

Ґенуа 2 жовтня. Прибув сюди князь Цун і сейчас удав ся в дальшу подорож.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всі, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житеписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

Рух поїздів желїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год

Зі Львова

посп.	особ	
відходить		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольского, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольского лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9
	3·20	„ Зимноводи від 15/5 до 16/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп.	особ.	
приходить		
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Скольского, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 55		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Скольского, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	7·36	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 10/9
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. желізниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ків і лазила собі свобідно в кишени. І підчас коли у моєї жінки ніс все ще був трохи білий, хлопчиско взяв жука до рук і з таким спокоєм як би якийсь учений придивляв ся єму, як він лазив по его руці.

— А тиж на що его зловив?

— До моеї збірки хрущів.

— Ну, знаєш — того поправді не потреба. Можеш єму і так добре придивити ся. А відтак можеш що року множество їх знайти. Як би то було щось рідкого, то не кажу. От лїпше пусти его, нехай собі лазить. Та й другі жуки хотять жити.

Єму очи засьвітили ся і він подивив ся на мене, відтак усьміхнув ся і став придивляти ся своїм рукам. Мив їх вже два рази сегодня, а тепер вже третий раз їх замастив. Не питає, лиш порпаєсь ними в городі на поли і в лїсі.

По предметах з другої кишені, іменно же по коробці від сірників а також і по правій руці моєї жінки впало нам в очи, що они чогось червоні. Аж тепер ми дізнали ся, яка тому була причина: він носив в кишени кілька днів спорий кусень любрики і замастив нею цілу кишеню. Наконець знайшов ся ще гладоньский круглий ріняк.

— А то що?

— То каміньчик щастя.

— Каміньчик щастя?

— Може бути. Хто таким камінчиком тішить ся, той справді щасливий.

— А де ти подів ту хорошу малу срібну монету, що то еї недавно мав?

— О, я дав еї Юркови, він мені дасть за то 18 хоругвок і 25 пік.

Очи єму засьвітили ся — — —

Ну, то хвилї, в котрих серце росте і очи сьвітять ся, бо приходить на гадку, кілько то разів в житю такого молодого чоловіка ошукають. Кілько то буде его коштувати тота его добра віра. Приходить на гадку, чи добре казати дитині, щоби завсїгди держала ся правди? Чи не робить ся безоборонною. Чоловік так хотів би, щоби она завсїгди правди держала ся, а видить при тім, кілько їй прийде ся опісля ізза того терпіти. Отже казати вже осьмилітному: Уважай, щоби тебе не ошукали?! — Нї.

Нї. Лїпше лишити часови, котрий остаточно і найнеобережнїйшого остереже. Правда, що у неодного чоловіка треба на то богато часу. А притім чоловік і так ґеніяльно злаженний, що кладе якусь таку, що аж дивно вагу на то, щоби не брати собі науки з чужої шкоди, лиш хоче, щоби его самого ошукали. А відтак то і добре давати ся в міру ошукувати та обріхувати. Коли за богато, то правда, що не добре як тут так і всюди. Коли кого легко ошукувати, то може остаточно і честних людий звести на злу дорогу. Они кажуть тогди: Ну, коли він сам того хоче... Ніхто би не повірив, як шкідливим може стати один одніськенький легковірний чоловік для цілої ватаги досить приличних людий!

Моя жінка і я постановили остаточно віддати цаничеви окрему шуфляду на его скарби, щоби він там будував собі свій дитинний сьвіт. Але після мого власного досьвіду з молодих літ, він таки буде волїти кишені в штанах. Тут єсть все при купі і кождої хвилї під рукою, а що найважнїйше, то — то, що то не буде кождому лежати перед очима. Тай не треба пхати ся до краю дитинячої душі, треба старати ся о то, щоби дитина сама туди втягала. Скоро лиш дуже буде радувати ся, то она то певно вже й сама зробить.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).